

CATÀLEG DE MALA GENT

XAVIER VIDAL i ALEMANY

CATÀLEG DE MALA GENT

XAVIER VIDAL i ALEMANY

XXI PREMI DE NARRATIVA BREU
JOSEP PASCUAL TIRADO DE CASTELLÓ

UNARIA
EDICIONS

Aquesta obra va obtenir el XXI Premi de Narrativa Breu Josep Pascual Tirado de Castelló, amb un jurat format per M. Victoria Pascual Mon, Joan Josep Trilles Font, Guillem Rosselló Bujosa, Amelia Díaz Benlliure i Josep Maria Rambla Renau. Amb la col·laboració de l'Excma. Diputació de Castelló, la llibreria Babel i la Federació de Colles de Castelló.

Primera edició: Novembre 2020

© Text

Xavier Vidal i Alemany

© D'aquesta edició

Unaria ediciones

Paseo de la Amistad, 39-1º local 10

12003 Castelló de la Plana

www.unariaediciones.com

hola@unariaediciones.com

Coordinació editorial

Amelia Díaz Benlliure

Correcció

Maria Martínez Pérez

Disseny de la col·lecció

Akane Studio

ISBN

978-84-121165-9-5

Dipòsit legal

CS 688-2020

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Adreça a Cedro (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

A les dones de la meua vida: Imma, Lucila, Mireia i Sara.

EL SEGRESTADOR	13
UN TROS DE BALA	25
TOT EL SENTIT	39
GORDO, EL FILL DE PUTA	55
EL DIMONI BUASAP	69
AMOR DE MARE	87
LES VERITATS D'EN FACUND	95
LA PAPALLONA DEL TAULÍ	101
ÍNDIA BRAVO 812	117

EL SEGRESTADOR

— No sé si soc real o només un personatge. Aclareix-m'ho ja!

«El segrestador va créixer en un barri on l'èxit era atracar farmàcies. I que la policia no t'enganxés, és clar, que tan sols amics i enemics sabessin a què et dedicaves. Pel carrer deien d'ell que era fill del veí de dalt. I també que havia trigat massa a venir al món. Que entre els crits de dolor d'hores i hores de part se li havia quedat un bon tros del seny. L'home que li feia de pare havia mort en una batuda policial quan ell tenia set anys. A l'avi se'l va emportar un ictus poc després, als cinquanta. El segrestador s'havia criat al carrer. No pas per voluntat, sinó per escapar del cinturó del padrastrre amb qui es va ajuntar la mare pocs dies després de l'enterrament del pare. La mare robava en els supermercats i estafava a qui podia venent per les cases perfums i joies falses. No havia tingut una família exemplar, el segrestador. L'escola l'havia vista de lluny i pensava que Lorca només era el lloc on estiuajaven els veïns més rics de l'escala. Va intentar sortir d'aquell pou, però no va tenir ni prou sort ni prou traça. Treballà en un estanc, va muntar una ferreteria i, finalment, un bar. Tot se n'havia anat en orris. I cada negoci que feia figa li deixava més deutes i més patiments. Amb les dones no li va anar millor.

Les relacions sentimentals van ser un seguit de fracassos i desil·lusions. Volia donar felicitat a les seves parelles, però només els donava mala vida. Pocs afalacs, menys diners i alguna bufetada. Sempre acabava al carrer, a la casella de sortida i de cada relació només conservava dolor i mosses molt lletges a l'ànima. No va trobar cap més opció i va entendre que només li quedava atracar farmàcies. Era pel que tenia talent de veritat. Ni tan sols va arribar a saber que havia engendrat un fill a l'última parella que va tenir, l'Emma. La dona va considerar que era millor que el seu fill nasqués i es criés sense pare que amb aquell bala perduda com a model. Mai sabé del cert qui era son pare i mai sabia que tenia un fill».

—És així com soc? Aquesta merda de paraules en una pantalla? Ves amb compte, t'ho adverteixo!

«Amb el temps va aprendre a fer anar la pistola. Això sí que li sortia bé. Mai no li tremolava el canell quan robava els diners i les drogues. I després bevia i es col·locava fins a fer desaparèixer del seu voltant les deixalles del món on vivia. D'aquella època era el tatuatge que portava a l'esquena. Ni tan sols sabia que l'hi duia, perquè la nit que se'l va fer havia acabat a l'hospital amb un coma etílic. L'hi va descobrir una prostituta que es va sorprendre en llegir-li a la pell, dues setmanes després de la borratxera: «Amor de mader», dins d'un cor travessat amb una espasa. Quan se'l va mirar al mirall es va maleir en recordar l'ampolla de whisky que s'havia begut a mitges amb el tatuador just abans que aquell *artista* li fes l'obra mestra. L'única cosa que li anava bé a la vida ni tan sols era mèrit seu: tenia una salut de ferro. Estava a punt de fer-ne cinquanta i no tenia ni una dent corcada ni havia anat mai al

metge. Però ni tota la mala sort que havia tingut a la vida justificava que gaudís apuntant amb l'arma a les persones, veient com patien, com suaven, com se'ls afluixaven els esfínters i tartamudejaven».

—Et penses que soc un malparit perquè tinc una pistola a la mà, veritat? Només perquè et tinc lligat de peus a la cadira, eh? Perquè t'he emmordassat i t'estic apuntant a la cara? Eh, eh, eh? Només per això ja creus que soc mala gent? Doncs t'equivoques! Et podria etzibar un tret a la cara ara mateix i esborrar-te aquest nas tan tort de merda que tens. Si em vingués de gust, ho podria fer, eh! I què faries tu? Res de res. Tu ets el malparit! Ets el rancuniós i em fas dolent a mi. La culpa és teva, sí. Tota teva, collons! Estàs ple de merda i m'obligues a fer coses que jo mai no faria per voluntat. Mai. Però tu m'ho fas fer, mous els fils per aquí i per allà, fas i desfàs. Doncs no, collons! S'ha acabat. Mira com m'has pintat, un pocapena de barri, amb una família de merda on no se salva ni la mare! Ni la mare, collons! Mira aquesta pistola. Mira-la bé perquè te la clavaré a l'ull i després dispararé fins que no em quedin bales, tros de fill de puta. No vull aquesta família de merda que m'has donat! En vull una altra de millor. Espavila't! No et separaré el canó de la temple fins que m'agradi la meva família, ho has entès? Eh, ho has entès? I escriu millor, que està ple de frases tan llargues que em costen d'entendre...

«Els havia tocat un barri *xungo*. Era difícil viure entre xeringues acolorides de sang i sirenes de la policia tot el dia. Els va costar mantenir-se fermes i prosperar entre aquella pila d'immundícia on no volien entrar ni els mediadors socials. Però van creure en Déu i van treballar de valent. La mare del segrestador feia de dependenta en una merceria i, quan aca-

bava, anava per les cases venent perfums i joies que comprava en el port a un preu reduït. Així va ser com li va pagar els estudis de comptabilitat al fill. I també les medicines al pare, que estava postrat en una cadira de rodes des dels cinquanta, quan havia tingut un ictus. La família anava cada diumenge a l'església del barri, la parròquia de Sant Bartolomé màrtir. Pregaven per arribar a ser feliços un dia en un lloc més tranquil, un lloc on hi hagués parcs amb gronxadors i nens menjant-se gelats a les tardes, agafats de la mà dels seus avis. Tothom els admirava al veïnat. Tenien força de voluntat i moltes ganes de ser bons i fer el bé. Cada dia, el bon fill treia a passejar al pare en la cadira de rodes i li llegia poemes de Lorca i Salvat-Papasseit. I encara trobava temps després de les classes per a ajudar les mongetes del Convent de Santa Caterina a cuidar els malalts. Quan podia, també anava per les cases a vendre bíblies i predicar la paraula de Déu perquè tots fossin tan feliços com la seva família».

—NO, aquí t'has passat! Qui s'ho creurà, això? Anaves bé però ara l'has cagat. M'estàs prenent el pèl? És això? Em prens per imbècil? Eh, eh? Et penses que al beneït de la pistola li caurà la bava amb tant de sabó. Doncs no, collons! Saps fer-ho millor, m'has sentit? Ho has de fer millor perquè algú s'ho cregui! Torna-hi, i ara fes-ho prou bé o t'aixecaré la tapa d'aquest cap merdós d'on surten tantes paraules!

«De sobte, piquen a la porta. El segrestador fa cara de contrarietat. Qui pot ser ara, qui truca?, pensa. Però no pot deixar d'obrir, perquè truquen amb insistència i no marxen. S'amaga la pistola dins del cinturó, a l'esquena, i se la tapa amb la camisa. Puja els esgraons del soterrani de dos en dos i s'acosta fins a la porta. Davant d'ell veu una noia amb una

cara sense maquillatge, uns ulls grans i verds, unes pestanyes llargues i un somriure que el magnetitza. Porta unes bíblies enquadernades amb molt de gust, amb una tapa de color or i un lloc amb un relleu molt elegant».

—Però tu, què t'has cregut, que em mamo el dit? Volies deslligar-te, veritat, imbècil? Ah, sí, ja ho veig, en aquesta estoneta que he anat a obrir la porta ja t'havies afluixat el nus... Et cardaré un tret a la boca que et sortirà pel clatell i penjarà la teva campaneta en aquella paret! Voler-te escapar! Per qui m'has pres, per un idiota? Ara mateix et lligaré el peu que t'has deslliurat i seguiràs sent un bon minyó, oi que sí? Continua!

«Els grans caràcters es forgen amb les dificultats. El segrestador va superar tots els problemes que se li van travessar. Amb una mica de sort, unes vegades; amb molt d'enginy i força de voluntat, unes altres. Quan el pare va morir en repetir-li l'ictus, amb poc més de cinquanta, el cor se li va endurir. Va traure forces d'on no n'hi havia. La mare va ser el seu mirall i model. Havia aconseguit pujar la família i educar-lo a ell com si no visquessin en un pou de misèria i marginació. Com si els veïns plens de problemes i processos judicials no els envoltessin amb els crits i les borratxeres cada dia de la setmana. Cada setmana del mes. Cada mes de l'any. Ell i la seva mare van fer cor fort i van conjuminar-se...».

—Conjuminar-se? Quina merda de paraula és aquesta, hòstia? No la vull!

«...~~conjuminar-se~~ fer-se costat per mirar encara més lluny, per ser més treballadors, més bona gent. La mestressa de la merceria on treballava la mare va jubilar-se i aleshores van veure la gran oportunitat. Van reunir tot el que tenien i el que no tenien i se la van quedar. En pocs anys van recu-

perar la inversió. El fill ajudava a portar-la quan acabava a l'acadèmia. Rendits al final del dia, posaven la televisió per veure alguna sèrie i, sobretot, per a evitar sentir els brams del pati de llum. Quan ell va acabar els estudis, va dedicar-se a la comptabilitat de la botiga. Amb els beneficis d'una feina dura, feta a consciència dia a dia, van comprar l'altra merceria del barri. Poca gent anava ja a les merceries, però el nou comptable tenia idees per a reconvertir el negoci. Van omplir les botigues de roba de baix cost que compraven als xinesos. Després, quan van veure com de bé anava, van arribar a un acord amb Zara per distribuir la roba de la marca en els barris més marginals, on el gegant del tèxtil no s'hi posava perquè no era prou rendible. Però sí que ho era per a ell i la mare. En poc de temps van construir un petit imperi...».

—Para, para el carro! Ja m'està bé. Empresari d'èxit, sí. Això em fa el pes, m'agrada. Començar de zero i superar-ho tot per a fer fortuna. Però, què passa amb la vida sentimental? M'has fet ser un perdedor amb les dones, un mala peça que mai no sap voler a una dona, ni donar-li bona vida... Fins i tot has insinuat que soc un atonyinador de dones, cabró! Se m'encén la sang, collons, és que perdo els estreps, tros de malparit! Mecagomlaputa, et volaré el cap si no canvies això!

«No va ser pels diners, ni pel triomf social que va trobar la Tere. Havia tingut dos amors, i els dos els havia perdut. Un, en un accident de cotxe. L'altre, per circumstàncies de la vida. Bé, circumstàncies que no eren en absolut atribuïbles a ell, perquè ell havia intentat cuidar la relació al màxim. Però no havia pogut ser, la família de la jove havia marxat a viure a l'estranger. I ella havia d'anar-se'n també, no tenia més opció. La vida té imponderables, s'havien dit els dos joves en